

Valletta, Maltas hovedstad, set fra søsiden

Malta har det altså sammen

Findes der et fag der hedder socio-geografi? Det gør der nok nu til dags. Jeg har altid syntes, det var en af verdens mest interessante videnskaber. Og en af de mest konkrete.

Socio-geografi i dansk forstand kunne være forskellen mellem f.eks. den 'rigtige' side af Lyngbyvejen og den — anden. Eller mellem den del af Istedgade der er nærmest Hovedbanegården, og den der er nærmest Enghave Plads.

Jo mindre område man ser på, jo klarere, jo mere ubønhørlig bliver socio-geografien. Der gør man dét, dér gør man det stik modsatte, dér gør man ingenting. Her bor dén slags folk, og dér bor sådan nogen.

Lad os tage en socio-geografisk rundtur langs Maltas kyst.

De ankommer pr. fly til Luqa — naturligvis gør De det, der er ikke andre flyvepladser. Vi forestiller os, at De derefter tager ind til den officielle hovedstad, Valletta.

Valletta er Maltas prægigste by, grundlagt af malteserridderne, og det er her man har landets fornemste institutioner. Universiteter, rege-

**Onkel Danny
på Malta**

ringskontorer, museer, biblioteket — dét er Valletta. Udstillinger, teatret (Manoel, Europas næstældste), stormagasinerne, mode-shopperne — dét er Valletta. Bostedet for en lille kerne af de dannede, de indflydelsesrige, de vel-lønnede, topfigurerne på den lille maltesiske kranseskage — dét er Valletta. Den Gamle By. Den Fine By.

De er næppe kørt ud af den smukke Valletta, stik nord, før De møder dens tvilling, Den Nye By, Den Grimme By, Sliema. Sliema er restauranternes, diskotekernes, Caféernes, biografernes by. Sliema er forretningernes by, Maltas svar på Strøget,

Centrum. Det er her man møder alle før eller senere, her bilhornene dytter hidsigst og trafikpropperne oftest opstår, herfra turistindustrien arbejder.

Sliema ligger lige ud til havnen. På den anden side af byen ligger Gzira, Maltas Harlem — et delvis fremmedarbejderdistrikt med mange arabere og libyere. Det er et af de få steder på øen, hvor man kan sé en truende kniv hævet — et beskedent center for en beskedent kriminalitet.

Men vi kører uanfægtet videre langs kysten, og fem minutter efter — der er kun et par hundrede meter mellem 'byerne' — er vi i St. Julian's, som man kunne kalde Maltas Strandvej. Som følge af den mangeårige forbindelse (for nu at bruge en eufemisme) med Malta har mange pensionerede englændere slået sig ned dér, og de fleste af dem bor i St. Julian's hvor de mødes ved havelågen og udveksler *Times* og *Guardian* fra i forgårs på en baggrund af blændende hvide huse og solbeskinnede patioer. *Five o'clock tea*-området.

Som Sliema har fået Gzira som baggrund, har St. Julian's de senere år fået sin

drabant, Paceville. Det er et distrikt specielt for jet-settere. Det er her man henvender sig til turistene med Hilton-hoteller og spillecasinoer. Playboy-området.

Hvis De nu kører videre nordpå kommer De forbi små landsbyer som Bahar-ic-Caghaq, udprægede sommerturistbyer som Buggiba (der som en anden Dyrehavsbakke nærmest ligger i mølpose om vinteren), rundt om St. Poul's Bay — og endelig op til landsbyen Mellieha og dens bjergområder, nær Maltas nordligste spids, déroppe hvor det danske feriecenter ligger.

Men selv om vi forestiller os, De indtil videre standser for at spise frokost i St. Julian's, har De på ruten fra Valletta og dertil sét en stor del af Maltas socio-geografi. Selv et lille land har det hele. Selv i et lille land samler tingene sig i enklaver og danner hver sit område.

Som om det er i København, der har fire gange så mange indbyggere.